

Straf end den, der er forestrevet for simpelt Tyveri 1ste Gang begaaet. I Gjentagelsestilsælde er iøvrigt Straffen efter § 235 igjen mildere end efter Fd. 1840.

Udkastets § 238 er, som bemærket, væsentlig dannet efter Fd. 11te April 1840 § 23. Man har kun udeladt de Ord: „uden at han derved har havt til Hensigt at fravende Eieren sit Gods“, med Hensyn til at det vel kan tænkes, at en Person, der paa en rebelig Maade er kommen i Besiddelse af stjaalne Koster, naar disse senere efterspørges, af siebliffelig Forlegenhed og ugrundet Frygt for Ansvar lader sig bestemme til at bortkaste dem, i hvilket Tilfælde Sæns Anvendelse ikke bør være udelukket, skjøndt det ikke kan benægtes, at han, om ikke fra først af, saa dog senere i det enkelte Dieblid, har havt til Hensigt at gjøre Noget, hvorved Eieren blev berøvet sit Gods. — I Forbindelse med den nysberørte § i Udkastet turde det være rigtigt at bemærke, at det har været under Overveelse, om man i Udkastet skulde optage en Bestemmelse i Righed med Pl. 24de Septbr. 1841 om Straf for den, der har udviist Mislighed eller Uforsigtighed ved Erhvervelsen af stjaalne Koster. En saadan Bestemmelse, der upaatvibelig væsentlig har havt sin Begrundelse i den practiske Vanskelighed ved at ramme Hæleren, naar denne ikke vil tilstaae at have vidst eller havt Formodning om, at Kosterne vare stjaalne, turde imidlertid være vanskelig at retfærdiggjøre, forsaavidt den betegner et Forhold, der i sig selv kun tør erklæres for en Uagtsomhed eller ialtsald for en Overtrædelse af Politiforskrifter, som criminelt, og der er saa meget mindre Aledning til at optage den i Straffeloven, da den paaapegede practiske Vanskelighed formeentlig for en stor Deel vil tabe sin Betydning, naar Indiciebevist, ved Indførelsen af Rævningeretter, kommer til en flydigere Anvendelse end Tilfældet er efter den nugældende Strafferetspleie.

Med Hensyn til anden Medflyd i Tyveri end Hæleri er der formeentlig ingen Tvivl til at gjøre andre Regler gjældende end dem, der flyde af de almindelige Bestemmelser i Udkastets 5te Kapitel, og da heller ikke til særligt at omtale den, undtagen forsaavidt angaaer

Spørgsmaalet om Straffens Bestemmelse i Gjentagelsestilsælde. Navnlige findes det ikke at være tvivlsomt, at Straffen for den foregaaende eller samtidige Meddeeltighed i Tyveri maa bestemmes i Forhold til Straffen for det Tyveri, simpelt eller grovt, hvori den Paagjældende har gjort sig medflydig. Det synes imidlertid ei heller med Tvivl at kunne bestrides, at de samme Grunde, der tale for at skjærpe Straffen for Tyveri i Gjentagelsestilsælde, ogsaa lade sig anføre for og konsekvent maae føre til en Skjærpelse af Straffen for den, der gjentagende gjør sig medflydig i Tyveri eller som, efter at have begaaet selve denne Forbrydelse, derefter gjør sig medflydig i samme. En modsat Regel vilde føre til høist besynderlige Resultater, hvis Urigtighed er iøinefaldende. Den Meddeeltige, der ifølge de almindelige Regler skal anses og straffes som Gjerningsmand maa naturligvis i hvert Fald ogsaa i Gjentagelsestilsælde behandles som saadan, men de forskjellige Arter af Meddeeltighed grændse saa nær op til hinanden, ogsaa i Henseende til Strafbarheden, at det ikke vilde kunne gaae an at lade Gjentagelsen faae en kvalificerende Indflydelse for den ene men ikke for den anden Art. Naar t. Ex. henføres til, hvorledes de 2 i Udkastets § 45 omtalte Tilfælde af samtidig Meddeeltighed gribe over i hinanden, vilde det dog være urimeligt, om Straffen for den, der efter 2 Gange at være dømt for Tyveri derpaa findes at have gjort sig medflydig i et saadant under Udførelsen af samme, skulde være fra $\frac{1}{2}$ til 6 Aars Strafarbejde (§ 227), naar Reglen i det 1ste Punktum af § 45 ansaaes anvendelig, men kun Fængsel paa Band og Brød i 3 indtil 24 Dage eller under skjærpene Omstændigheder. (see § 224) Forbedringshuusarbejde indtil $1\frac{1}{2}$ Aar, naar Reglen i det 2det Punktum af § 45 fandtes at burde komme til Anvendelse. Egesaa urigtigt vilde det, naar henføres til Forholdet mellem den samtidige eller foregaaende Meddeeltighed paa den ene Side og den efterfølgende Meddeeltighed paa den anden Side, hvad Strafbarheden angaaer, formeentlig være, om den, der efter 2 Gange at være dømt for Tyveri, findes medflydig i denne Forbrydelse ved samtidig eller foregaaende Virk-